

אין ללמוד חילולו של זר מיושב, שהרי חמור מזר לענין עדות. 61
 משיבה הגמרא: לדברי רב משרשיא **שם יושב לא פריז** – התנא סבר 62
 שאין לפרוך מכך שבכללות עדות שייך פסול יושב, כיון שבתלמיד 63
 חכם עצמו שממנו נלמד הקל חומר לא שייך פסול זה, ונמצא שאין 64
 בו שום חומרא שאינה בור. 65
 מוסיפה הגמרא: **ואם תמצא לומר דפריז גם משם יושב**, יש לומר 66
 חילול עבודת זר **אתיא** בצד השהו **מיושב**, ו**מתרא מנהג** – ומאחד 67
 מאלו האמורים לעיל, אונן, או טמא, או בעל מום. וכגון, כשתפרוך 68
 מה ליושב שכן פסול לעדות. יש להשיב, אונן יוכיה, שכשר לעדות 69
 ומחלל עבודתו. וכשתפרוך מה לאונן שפסול בבמה. יש להשיב, 70
 יושב יוכיה, שהותר בבמה ובמקדש מחלל העבודה, וחזר הדין וכו', 71
 הצד השהו וכו'. 72
 כפי שנתבאר רב משרשיא סבר שאין ללמוד מאונן ומטמא ומיבעל 73
 מום לפסול עבודתו של זר, כיון שהזר כשר בבמה, מה שאין כן 74
 טמא ובעל מום שפסולים בבמה, וגם אונן לא מצאנו בפירוש שהותר 75
 לעבוד בבמה. ולכן פירש שהקל חומר נלמד מיושב, ומתבאר 76
 מדבריו שעל קל וחומר זה אין לפרוך פירכא זו, והיינו מפני שיושב 77
 כשר בבמה. מבררת הגמרא: **ויושב דכשר בכמה מנהג**. מבארת 78
 הגמרא: **אמר ר'א (דברים יח), 'לעמוד לפני ה' לשרתו**, ויש לדרוש, 79
 דווקא **לפני ה'** – בבית המקדש, צריך לעבוד בעמידה, ולא **לפני** 80
במה. 81
 שנינו במשנה בין הפוסלים קבלת הדם, **אונן**, מבררת הגמרא: **מנהג** 82
 שאונן מחלל עבודתו. משיבה הגמרא: **דקתיב לענין כהן גדול שמתו** 83
אביו או אמו, שאסור לו להיטמא להם, וממשיך הכתוב (ויקרא כא יב) 84
ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו, והיינו שאפילו 85
 באנינותו אינו מפסיק עבודתו, ולא יחלל מלמד שאין עבודתו 86
 באנינות מחוללת, ויש לדייק מכך שהוצרכה התורה לכתוב שכהן 87
 גדול אונן עבודתו כשרה, **הא אחר**, והיינו כהן הדיוט, **שלא יצא** 88
מבית המקדש באנינותו אלא המשיך בעבודה, חילל העבודה. 89
 הגמרא מביאה מקור נוסף לחילול עבודתו של אונן: **רבי אלעזר אמר** 90
מהאם נלמד הדבר, ביום חנוכת המשכן נאמר (ויקרא יב-ט), שמשא 91
רבינו כעס על אלעזר ואיתמר בני אהרן מדוע שרפו את שעיר ראש 92
חודש, ולא אכלוהו, ומבואר בגמרא (להלן קא) לדעת רבי נחמיה, 93
שמתשובתו של אהרן יש ללמוד שתמיהתו של משה היתה וכי משום 94
שהקרבנם אותו באנינות נפסל ושרפתם אותו. והשיבו אהרן בתמיה 95
(שם יט) 'הן היום הקריבו וגו', כלומר, וכי בני שהם כהנים הדיוטים 96
הקריבוהו, והלא אני הקרבתי אותו, וכהן גדול מותר לעבוד 97
באנינות. אלא נשרף מחמת שאסורים היינו לאכול בשרו באנינות. 98
 מדייק רבי אלעזר: **מקבל** – מתשובתו של אהרן יש ללמוד, **דאי** 99
אניהו אקריב שפיר אישתרוהו – שאילו היו בניו מקריבים את 100
 השעיר בדין נשרף, והיינו מפני שכהן הדיוט העובד באנינות פוסל 101
 הקרבן. 102
 הגמרא מבארת מדוע אמר כל אחד מאמוראים טעם אחר. מבררת 103
 הגמרא: **ורבי אלעזר מאי טעמא לא אמר שחילול עבודת אונן** 104
נלמד מ'ומן המקדש לא יצא ולא יחלל', שמשמע שכהן הדיוט 105
העובד באנינות מחלל. משיבה הגמרא: אמר לה רבי אלעזר, מי 106
בתיב – וכי כתוב מפורש הא אחר (והיינו כהן הדיוט) שלא יצא 107
חילל, והרי לא נאמר רק שהכהן גדול מותר לעבוד באנינות, ואינו 108
מחלל העבודה, ואפשר שבאמת גם ככהן הדיוט הדין כן, אלא 109
שכתבה זאת התורה בכהן גדול שלא נטעה לומר שדווקא כהן הדיוט 110
הותר בזה, אבל כהן גדול עקב חשיבותו וקדושתו היתירה אסור 111
לעבוד באנינות, ואם עבד חילל. לכן הוצרך רבי אלעזר ללמוד 112
חילול אונן מ'הן היום הקריבו וגו'. 113
 מבררת הגמרא: **ואידך** – והאמורא הראשון, **מאי טעמא לא אמר** 114
שחילול אונן נלמד מ'הן הקריבו, כרבי אלעזר. משיבה הגמרא: 115
קסבר מפני מומאה נשרפה חטאת של ראש חודש בחנוכת המשכן, 116
ולא מפני אנינות, ולדבריו לא נזכר כלל פסול אנינות לעבודה 117
בפרשה זו. 118
 הגמרא מביאה מקור נוסף לחילול עבודת אונן: **דכי רבי ישמעאל** 119
תנא, חילול עבודת אונן אתיא בקל וחומר מבעל מום, ומה 120

1 **זר שאינו אוכל קדשי קדשים, אינו דין שאם עבד חילל.**
 2 מפריכה הגמרא: **מה לבעל מום שחמור שכן עשה בו** – בפסול
 3 'מום' הכתוב קרבן הקרב ככהן המקריב, שבשניהם פוסל מום, מה
 4 שאין כן פסול זרות' אינו אלא במקריב. משיבה הגמרא: **טמא יוכיה,**
 5 **שמחלל עבודתו, כאמור (ויקרא כב ג) 'ויגורו וגו' ולא יחללו, ופסול**
 6 **טומאה' אינו אלא במקריב, ולא בקרב.**
 7 מפריכה הגמרא: **מה לטמא שכן מטמא אחרים, מה שאין כן זר.**
 8 משיבה הגמרא: **בעל מום יוכיה, שאינו פוסל אחרים ומחלל**
 9 **עבודתו, והזר הדין, כלומר, אם תפרוך שוב מה לבעל מום שכן עשה**
 10 **בו קרב במקריב, יש להוכיח מטמא, ונמצא דלא ראי זה פראי זה**
 11 **ולא ראי זה פראי זה – אין חומרתו של בעל מום כחומרתו של טמא,**
 12 **ואין חומרתו של טמא כחומרתו של בעל מום, שבעל מום חמור**
 13 **שפסול גם בקרב, וטמא חמור שטמא, ובהכרח שלא החומרא**
 14 **גורמת שיחללו העבודה, שהרי אין חומרתם שוה, אלא הצד השהו**
 15 **שבהם הוא הגורם זאת, והצד השוה שבהן שמוזקקין שלא לעבוד,**
 16 **ואם עבדו חיללו, אף אני אביא זר ששוה להם שיהא מוזקק שלא**
 17 **לעבוד, ונשוה אותו להם שאם עבד חילל.**
 18 מבררת הגמרא: **מנהג דמוזקק – מנין למד תנא דבי רבי ישמעאל**
 19 **אזהרה לזר שלא יעבוד, אי מ'ויגורו' (ויקרא כב ג), כמבואר לעיל (טו)**
 20 **שכוונת תורב זה בהוכירו 'בני ישראל' לאזהרה לזר, קשה שהרי**
 21 **חילול זר עבודתו פנופיה בתיב ביה – מפורש בכתוב, שנאמר ולא**
 22 **יחללו' ומשמע שאם עבד חילל, וכפי שדרשו לעיל (שם), ואין צורך**
 23 **בלימוד מקל וחומר. אלא בהכרח שחולק על הדרשה האמורה, ויש**
 24 **לברר מנין למד אזהרה לזר. משיבה הגמרא: אלא למד זאת מהנאמר**
 25 **לאהרן ובניו (במדבר יד) 'וה' לא יקרב אליכם' לסייע לכם בעבודה.**
 26 **ומבעל מום וטמא למד שמחלל העבודה.**
 27 הגמרא מפריכה את הצד השהו: **איכא למיפרך, מה להצד השוה**
 28 **שבהן – שבעל מום וטמא, שחמורים בכך שכן לא הותרו לעבודה**
 29 **בכמה, מה שאין כן זר שהותרה עבודתו בבמה קטנה.**
 30 הגמרא חוזרת בה ודורשת באופן אחר: אלא, כשתפרוך מה לבעל
 31 מום שכן עשה בו קרב במקריב, לא תימא טמא יוכיה, אלא אימא
 32 אונן יוכיה, שאף אונן אין פסולו אלא במקריב, ומחלל העבודה.
 33 אלא שיש לפרוך מה לאונן שכן אסור באכילת מעשר שני, ולכן
 34 חמור גם לענין חילול עבודתו, מה שאין כן זר המותר באכילת
 35 מעשר. ויש להשיב, **בעל מום** יוכיה, שמוותר במעשר שני ומחלל
 36 עבודתו, והזר הדין, כלומר, אם תפרוך שוב מה לבעל מום שעשה
 37 בו קרב במקריב, יש להוכיח מאונן שלא שייך פסולו אלא במקריב,
 38 לא ראי זה פראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השוה שבהן
 39 שמוזקקין בו' שלא לעבוד, ואם עבדו חיללו, אף אני אביא זר
 40 שמוזקק שלא לעבוד, שגם הוא אם עבד חילל.
 41 מקשה הגמרא: **הא נמי לפרוך מה להצד השוה שבהן – שבעל**
 42 **מום ואונן, שכן לא הותרו בכמה, מה שאין כן זר שהותר. הגמרא**
 43 **משיבה בקושיא: מתקוף לה רב סמא בריה דרבא, ומאן לימא לן**
 44 **– ומי יאמר לנו דאונן אסור בכמה, דלמא שרי בכמה. ואם כן אין**
 45 **שום פירכא על הצד השהו מבעל מום ואונן ללמד על זר שמחלל**
 46 **עבודתו.**
 47 רב משרשיא סבר שכיון שאין מפורש שאונן הותר בבמה, ואפשר
 48 שבאמת פסול הוא, אם כן יש לפרוך על הצד השהו של בעל מום
 49 ואונן, שלא הותרו בבמה, מה שאין כן זר, ולכן לומד חילול זר בקל
 50 וחומר אחר: **רב משרשיא אמר, חילול עבודת זר אתיא בקל וחומר**
 51 **מכהן היושב בעת העבודה, מה יושב שאוכל קדשים, שמוותר**
 52 **לאכלם בישיבה, אם עבד חילל, זר שאינו אוכל קדשים, אינו דין**
 53 **שאם עבד חילל.**
 54 מפריכה הגמרא: **מה ליושב שחמור שכן פסול לעדות, מה שאין כן**
 55 **זר שכשר לעדות. משיבה הגמרא: הקל וחומר הוא מיושב תלמיד**
 56 **הכם, שבית דין מכבדים אותו ושומעים עדותו כשיושב, ולענין**
 57 **עבודה במקדש אף תלמיד חכם אם ישב ועבד חילל. שוב מפריכה**
 58 **הגמרא: מה לשם יושב' שכן פסול לעדות, כלומר, אף שאין**
 59 **תלמיד חכם יושב פסול לעדות, מכל מקום מצינו פסול יושב בעדות,**
 60 **והיינו בסתם אדם, מה שאין כן פסול זרות' אינו כלל בעדות, ואם כן**

57 כן פסול 'אנינות' אינו בעדות כלל. משיבה הגמרא: **שם יושב לא**
 58 **פָּרִיךְ**, כיון שבתלמיד חכם שממנו נלמד הקל וחומר לא שייך פסול
 59 זה, ונמצא שאין בו שום חומרא שאינה באונן. מוסיפה הגמרא: **וְאִם**
 60 **תִּימְצֵי לְזוּמַר** שהתנא פָּרִיךְ גם מ'שם יושב', יש לומר, חילול אונן
 61 **אֲתִיָּא** בעד השה **מִיּוֹשֵׁב**, ו**מִתְרַמָּא מִהֶנָּה** – ומאחד מאלו האמורים
 62 לעיל, בעל מום, או זר, או טמא. ובגון, כשתפרוך מה ליושב שכן
 63 פסול לעדות. יש להשיב, בעל מום יזכיה, שכשר לעדות ומחלל
 64 עבודתו. וכשתפרוך מה לבעל מום שכן עשה בו קרבין במקריבין. יש
 65 להשיב, יושב יזכיה, שאינו פסול אלא במקריב, וחזר הדין וכו', הצד
 66 השה וכו'.

67 שנינו במשנה: **אֲוִנָּן שְׁקִיבֵל אֶת הַדָּם, פְּסוּל. אָמַר רַבָּא, לֹא שָׁנוּ**
 68 **שִׁפְסוּלָה** עבודתו של אונן, **אֲלֵא פְּקָרְפֵּן יְחִיד, אֲכָל פְּקָרְפֵּן צְבוּר,**
 69 **כְּגוֹן קָרְבַּן הַתְּמִיד, אִף אִם נִתְקַבֵּל הַדָּם עַל יַד אֲוִנָּן מִרְצָה הַקָּרְבָּן.**
 70 **שֶׁנֶּלְמַד בְּקֵל וְחוֹמֵר מִפְּסוּל פּוּמָאָה, מַה פּוּמָאָה שְׁלֵא הוֹתֵרָה**
 71 **מִכְּלָלָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל פְּקָרְפֵּן יְחִיד, מִכֵּל מְקוּם הוֹתֵרָה הַטּוּמְאָה**
 72 **אִפִּילוּ אֲכָל כְּהֵן הַדְּיוּט פְּקָרְפֵּן צְבוּר, אֲנִינּוֹת הַקְּלָה מִטּוּמְאָה,**
 73 **שֶׁהוֹתֵרָה מִכְּלָלָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל אִפִּילוּ פְּקָרְפֵּן יְחִיד, אִינּוּ דִין**
 74 **שֶׁהוֹתֵרָה אִף אֲכָל בְּהֵן הַדְּיוּט פְּקָרְפֵּן צְבוּר.**
 75 **מִתְקִיף לֶה רַבָּא בְּרַ אֵהִילָא** על רבא, הלא הקל וחומר שאמרת בנוי
 76 על שלשה יסודות, א. לא הותרה טומאה בקרבן יחיד אף לכהן גדול.
 77 ב. בקרבן ציבור הותרה טומאה אפילו לכהן הדיוט. ג. אנינות הותרה
 78 לכהן גדול אפילו בקרבן יחיד. ובאמת יסודות אלו אינם מפורשים
 79 בתורה, אלא נלמדים מסתימת הכתובים, שכיון שנאסרה עבודה
 80 בטומאה בקרבן יחיד בסתם, וכן הותרה בציבור בסתם, אין אנו
 81 מחלקים מעצמנו בין כהן הדיוט לכהן גדול, וכן כיון שהותרה עבודת
 82 כהן גדול באנינות בסתם, אין אנו מחלקים בין קרבן יחיד לקרבן
 83 ציבור. ואם כן מאותו טעם עלינו לנקוט שכחן הדיוט אונן מחלל
 84 עבודתו אף בקרבן ציבור, שהרי בסתם נאמר הכתוב. ולדברך שעל
 85 ידי קל וחומר יש לחלק חילוק שלא נתפרש בכתוב, ולומר שאיסור
 86 אנינות בכהן הדיוט לא נאמר אלא בקרבן יחיד, אם כן גם בשלשת
 87 הדיוטים שמדה למדת את הקל וחומר יש לחלק על ידי קל וחומר,
 88 ומדוע פשוט לך בזה יותר מבהוה. ומפרש רבא בר אהילאי את הקל
 89 וחומר שיש לומר בכל אחד מהם:

90 א. **לֹא הוֹתֵר אֲנִינּוֹת אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל פְּקָרְפֵּן יְחִיד, וּנְפָרַשׁ שֶׁהַכְּתוּב**
 91 **הַמְתִּיר עֲבוֹדָתוֹ בְּאֲנִינּוֹת אִינוּ מְדַבֵּר אֵלָּא בְּקָרְבַּן צְבוּר, וְנִלְמַד זֹאת**
 92 **מִקֵּל וְחוֹמֵר, וְמַה פּוּמָאָה שִׁישׁ בַּהּ קוּלָּא שֶׁהוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן הַדְּיוּט**
 93 **בְּצְבוּר, מִכֵּל מְקוּם לֹא הוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל פְּקָרְפֵּן יְחִיד, שֶׁהִירֵי**
 94 **לֹא חִילַק הַכְּתוּב בְּאִיסוּר טּוּמְאָה בְּקָרְבַּן יְחִיד וּבִהִיתֵרָה בְּקָרְבַּן צְבוּר**
 95 **בֵּין כְּהֵן הַדְּיוּט לְכְּהֵן גְּדוּל, אֲנִינּוֹת הַחֲמוּרָה שְׁלֵא הוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן**
 96 **הַדְּיוּט אִפִּילוּ פְּקָרְפֵּן צְבוּר, אִינּוּ דִין שְׁלֵא הוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל**
 97 **פְּקָרְפֵּן יְחִיד.**

98 ב. **וְהוֹתֵר פּוּמָאָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל פְּקָרְפֵּן יְחִיד, וּנְפָרַשׁ שֶׁהַזֹּהָרָה**
 99 **שֵׁלָא יַעֲבֹדוּ הַכֹּהֲנִים בְּטּוּמְאָה לֹא נֹאמְרָה אֵלָּא לְכֹהֵן הַדְּיוּט, וְנִלְמַד**
 100 **זֹאת מִקֵּל וְחוֹמֵר, וְמַה אֲנִינּוֹת הַחֲמוּרָה בְּכָר שְׁלֵא הוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן**
 101 **הַדְּיוּט פְּקָרְפֵּן צְבוּר, מִכֵּל מְקוּם הוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל אִפִּילוּ**
 102 **פְּקָרְפֵּן יְחִיד, פּוּמָאָה הַקְּלָה שֶׁהוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן הַדְּיוּט פְּקָרְפֵּן**
 103 **צְבוּר, אִינּוּ דִין שֶׁהוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל אִף בְּקָרְבַּן יְחִיד.**

104 ג. **וְלֹא הוֹתֵר פּוּמָאָה אֲכָל בְּהֵן הַדְּיוּט פְּקָרְפֵּן צְבוּר, וּנְפָרַשׁ שֵׁלָא**
 105 **הוֹתֵרָה טּוּמְאָה בְּצִיבוּר אֵלָּא לְכֹהֵן גְּדוּל, וְנִלְמַד זֹאת מִקֵּל וְחוֹמֵר,**
 106 **וְמַה אֲנִינּוֹת שִׁישׁ בַּהּ קוּלָּא שֶׁהוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל אִפִּילוּ פְּקָרְפֵּן**
 107 **יְחִיד, מִכֵּל מְקוּם לֹא הוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן הַדְּיוּט אִפִּילוּ פְּקָרְפֵּן צְבוּר,**
 108 **פּוּמָאָה הַחֲמוּרָה שְׁלֵא הוֹתֵרָה אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל פְּקָרְפֵּן יְחִיד, אִינּוּ דִין**
 109 **שְׁלֵא הוֹתֵר בְּכֵהֵן הַדְּיוּט אִפִּילוּ פְּקָרְפֵּן צְבוּר.**

110 (סימן לשלשת הקל וחומר שהציע רבא בר אהילאי וְלֹא הוֹתֵר
 111 [תוֹתֵר] וְלֹא תוֹתֵר, אֲנִינּוֹת וְטּוּמָאָה פּוּמָאָה, יְחִיד וְיְחִיד צְבוּר,
 112 סִימָן).

1 **כְּהֵן בְּעַל מוֹם שְׂאוּבֵל קִדְשֵׁי קִדְשִׁים, אִם עֲבַד חִילָל הַעֲבוּדָה, אֲוִנָּן**
 2 **שְׂאִין אוֹבֵל קִדְשִׁים, אִינּוּ דִין שְׂאִים עֲבַד חִילָל הַקָּרְבָּן.**
 3 הגמרא מפריכה את הקל וחומר: **מַה לְּבַעַל מוֹם שֶׁכֵּן עָשָׂה בּוֹ**
 4 **קָרְבָּיִן פְּמִקְרִיבִין, שֶׁבֵּין בְּכֹהֵן הַמְּקָרִיב וּבֵין בְּבַהֲמָה הַקָּרִיבָה פּוּסֵל**
 5 **מוֹם, מַה שְׂאִין כֵּן פְּסוּל 'אנינות' אינו אלא במקריב, ואם כן אין ללמוד**
 6 **חילול עבודה מבעל מום החמור לאונן הקל. משיבה הגמרא: וְךָ**
 7 **יֹזְבִיחַ, שְׂאִין פְּסוּלוֹ אֵלָּא בְּמִקְרִיב, וְאִף עַל פִּי כֵּן מִחֲלַל עֲבוֹדָתוֹ, וְכֵן**
 8 **יש לומר גם באונן.**

9 הגמרא מפריכה את ההוכחה: **מַה לְּזוֹר שֶׁכֵּן אִין לוֹ תִּקְנָה, מַה שְׂאִין**
 10 **כֵּן אֲוִנָּן לְמַחֲרַת עוֹבֵרָת אֲנִינּוֹתוֹ וְכִשֵּׁר לְעֲבוּדָה. משיבה הגמרא: פְּעַל**
 11 **מוֹם עוֹבֵר יֹזְבִיחַ, שֶׁגַּם הוּא יֵשׁ לוֹ תִּקְנָה כְּשִׁיעֵבּוֹר מוּמוֹ, אֲךָ כֵּל זִמְן**
 12 **שֶׁבַעַל מוֹם הוּא עֲבוֹדָתוֹ פְּסוּלָה. וְהָזֵר הַדִּין, כְּלוּמֵר, אִם תִּפְרוּךְ שׁוֹב**
 13 **מַה לְּבַעַל מוֹם שֶׁכֵּן עָשָׂה בּוֹ קָרֵב כְּמִקְרִיב, יֵשׁ לְהוֹכִיחַ מוֹר שְׂאִינוֹ**
 14 **פְּסוּל אֵלָּא בְּמִקְרִיב, וְנִמְצָא דִלָּא רָאִי זֶה בְּרָאִי זֶה וְלֹא רָאִי זֶה בְּרָאִי**
 15 **זֶה – אִין חוּמְרָתוֹ שֶׁל בְּעַל מוֹם כְּחוּמְרָתוֹ שֶׁל זֶר, וְאִין חוּמְרָתוֹ שֶׁל זֶר**
 16 **כְּחוּמְרָתוֹ שֶׁל בְּעַל מוֹם, וּבִהֲרַח שְׁלֵא הַחֲמוּרָא שִׁישׁ לְכָל אֶחָד**
 17 **גּוֹרֵמַת לְכָר שִׁיחֲלָלוּ אֶת הַעֲבוּדָה, שֶׁהִירֵי אִין חוּמְרָתָם שׁוּה, אֵלָּא הַצַּד**
 18 **הַשׁוּה שֶׁבָּהֶם הוּא הַגּוֹרֵם אֶת הַדִּין שִׁיחֲלָלוּ אֶת הַעֲבוּדָה, וְהַצַּד הַשְּׁנוּה**
 19 **שֶׁכֵּהֵן שְׁנוּ מוֹזְהֵרִין שְׁלֵא לְעֲבוֹד, וְאִם עֲבָדוּ חִילָל, אִף אִנִּי אֲבִיא**
 20 **אֲוִנָּן שְׂמוּזְהֵר שְׁלֵא לְעֲבוֹד, וְאִם עֲבַד חִילָל.**

21 מבררת הגמרא: **הֵיכֵן מוֹזְהֵר הָאוֹנָן שְׁלֵא יַעֲבֹד בְּמִקְדָּשׁ, לְדַבְרֵי תַנַּא**
 22 **דְּבֵי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל, אֵילִמָּא מוֹיָמֵן הַמְּקַדָּשׁ לֹא יֵצֵא, הָאִמּוֹר לְגַבִּי**
 23 **כְּהֵן גְּדוּל אֲוִנָּן, וְכִפִּי שִׁדְרָשָׁה הַגְּמָרָא לְעֵיל (ע"א) שִׁישׁ לְדַרְשׁ שֶׁכֵּהֵן**
 24 **הַדְּיוּט אִסוּר לְעֲבוֹד בְּאֲנִינּוֹת, קָשָׁה, שֶׁהִירֵי חִילָל בְּגוֹפִיָּה פְּתִיב בֵּיהּ**
 25 **– הַדִּין שֶׁכֵּהֵן הַדְּיוּט אֲוִנָּן שֶׁעַבַד חִילָל מְפּוּרָשׁ בְּכַתוּב, שֶׁהִירֵי נֹאמֵר**
 26 **לְגַבִּי כְּהֵן גְּדוּל וְלֹא יִחֲלַל, וְדַרְשׁוּ לְעֵיל (שם) 'הָא אַחַר שְׁלֵא יֵצֵא**
 27 **חִילָל', וְאִם מוּדָה הַתַּנָּא לְדַרְשָׁה זֶו שׁוֹב אִין צִרִיךְ לְלַמּוֹד חִילוֹל בְּקַל**
 28 **וְחוּמֵר. אֵלָּא בְּהֲכַרְחָ שֶׁהוּא חוֹלֵק עַל הַדְּרָשָׁה הָאִמּוּרָה, וְשׁוֹב יֵשׁ**
 29 **לְבַרֵּר מְגִין לְמַד אֹזְהָרָה לוֹר. משיבה הגמרא: אֲלֵא הַתַּנָּא סוֹבֵר כְּרַבִּי**
 30 **אִלְעוֹר (לעיל ע"א) שֶׁאֹזְהָרָתוֹ שֶׁל אֲוִנָּן נִלְמַדַּת מִ'הֵן הַקָּרִיבִין, וְיִקְסַבֵּר**
 31 **מִפְּנֵי אֲנִינּוֹת – נִשְׁרָפָה וְחֲסָתָה, כְּלוּמֵר, שֶׁאִהָרֵן וּבְנָיו הִיוּ אוֹנִינִים וְלֹא**
 32 **יָכֹל לְאָכּוֹל אֶת בְּשָׂרָה הַזֶּה וְלָכֵן נִשְׂרָפָה, וּמַהֲצַד הַשׁוּה מוֹר וּבַעַל מוֹם**
 33 **דוֹרֵשׁ שְׂאוֹנָן מִחֲלַל עֲבוֹדָתוֹ.**

34 הגמרא מפריכה את הצד השהו: **אֵימָא לְמִפְּרָךְ, מַה לְּהַצַּד הַשְּׁנוּה**
 35 **שֶׁכֵּהֵן שֶׁכֵּן לֹא הוֹתֵרָה מִכְּלָל – זֶר וּבַעַל מוֹם לְעוֹלָם לֹא יֵצֵאוּ מִכְּלָל**
 36 **אִיסוּרָם, שְׁלֵא הוֹתֵרוּ לְעֲבוֹד בְּשׁוּם קָרְבָּן, וְכֵן לֹא הוֹתֵרוּ פְּסוּלִים אֵלּוֹ**
 37 **בְּשׁוּם אָדָם, מַה שְׂאִין כֵּן פְּסוּל 'אנינות' הוֹתֵר מִכְּלָלוֹ, שֶׁהִירֵי כְּהֵן גְּדוּל**
 38 **עוֹבֵד בְּאֲנִינּוֹת. משיבה הגמרא: טָמֵא יֹזְבִיחַ, שֶׁהוֹתֵר מִכְּלָלוֹ בְּקָרְבַּן**
 39 **צְבוּר, וּמִכֵּל מְקוּם בְּקָרְבַּן יְחִיד אִם עֲבַד חִילָל.**

40 הגמרא מפריכה את ההוכחה מטמא: **מַה לְּטָמֵא שְׁחֲמוֹר שֶׁכֵּן מְטָמֵא**
 41 **אַחֲרִים בְּגִיעֵתוֹ בְּהֵם, תַּאמֵר בְּאוֹנָן שְׂאִין פּוּסֵל אַחֲרִים. משיבה**
 42 **הַגְּמָרָא: הֶנָּךְ – זֶר וּבַעַל מוֹם יֹזְבִיחוֹ, שֶׁגַּם אִין פּוּסֵלִים אַחֲרִים, וּמִכֵּל**
 43 **מְקוּם מִחֲלָלִים עֲבוֹדָתָם, וְהָזֵר הַדִּין כּו' לֹא רָאִי זֶה כְּרָאִי זֶה, הַצַּד**
 44 **הַשְּׁנוּה שֶׁכֵּהֵן (זר בעל מום וטמא) שְׂמוּזְהֵרִין כּו' שְׁלֵא לְעֲבוֹד וְאִם**
 45 **עֲבָדוּ חִילָלוּ, אִף אִנִּי אֲבִיא אֲוִנָּן שְׂמוּזְהֵר שְׁלֵא לְעֲבוֹד וְאִם עֲבַד חִילָל.**

46 מקשה הגמרא: **וְלִפְרִיךְ, מַה לְּהַצַּד הַשְּׁנוּה שֶׁכֵּהֵן שֶׁכֵּן לֹא הוֹתֵרוּ**
 47 **מִכְּלָלוֹ אֲכָל בְּהֵן גְּדוּל פְּקָרְפֵּן יְחִיד, מַה שְׂאִין כֵּן אֲוִנָּן שֶׁהוֹתֵר בְּכֹהֵן**
 48 **גְּדוּל בְּקָרְבַּן יְחִיד. משיבה הגמרא: אִין זֶו פִּירְכָּא, כִּיּוֹן שִׁישׁ 'טוּמְאָה'**
 49 **מִיָּהּ אִישְׁתְּרָא – עַל כֵּל פְּנִים הוֹתֵרָה, וְהִינֵינוּ בְּקָרְבַּן צְבוּר.**

50 מקור נוסף שעבודת אונן מחוללת: **רַב מִשְׁרָשְׁיָא אָמַר, אֲתִיָּא בְּקַל**
 51 **וְחוֹמֵר מִיּוֹשֵׁב, וְמַה יּוֹשֵׁב שְׂאוּבֵל בְּקִדְשִׁים, אִם עֲבַד חִילָל, אֲוִנָּן**
 52 **שְׂאִינוֹ אוֹבֵל קִדְשִׁים, אִינּוּ דִין שְׂאִים עֲבַד חִילָל.**

53 מפריכה הגמרא: **מַה לְּיוֹשֵׁב שְׁחֲמוֹר מֵאוֹנָן שֶׁכֵּן לְעֵדוּת.**
 54 **משיבה הגמרא: הַקֵּל וְחוּמֵר הוּא מִיּוֹשֵׁב תְּלָמִיד חֶקֶם, שֶׁכִּשֵּׁר**
 55 **לְעֵדוּת, וּמִכֵּל מְקוּם אִם עֲבַד חִילָל.**

56 שוב מפריכה הגמרא: **מַה לְּשֵׁם 'יוֹשֵׁב' שֶׁכֵּן פְּסוּל לְעֵדוּת, מַה שְׂאִין**